

Dünyanın Yedi Harikası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Haziran 2017

Tekerrür eden ne ise hicap etmediğin ama aslını inkâr etmeden bilfiil sorgulandığım da kani...

İzdüşümü dünün aslında, onca kaygıyı bertaraf etme istemim ama çok şeye de yetemediğim.

Zarfları, zamirleri ve özneleri de... usturuplu bir dil kullanmak adına aslında mizansenin yalnızlığımın sonra da set çeken kim ise ve ket vurulduğumun bilincinde ben hala nasıl oluyor da son sürat savunmamı gerçekleştirme ihtiyacı hissediyorum ve tek sorumlusu da sensin.

Alaylı yargılar ola ki mektepli bir söylem arz edeyim bu kez iyice alaya alındığım hem de alayı hücum ederken ve menzilime geri dönmek adına çat kapı hüzün.

Zar atsam belli ki günahkâr addedilen bir sıfatla denk düşeceğim ya da selamımı almayan nice insana sitem edeceğim durduk yerde hem de ne için?

Zaruri hissetmesem bil ki yazmam hatta yüzüme bile bakmayacağını bilip, çat kapı çalmam da kapını hele ki geride otuz yılı aşkın bir dostluk kayıt altındaysa.

Kaygılarım zaten bitimsiz ya da herkes ayrı telden çalarken ben döngünün verdiği rehavetle, düzenimi de yitirmiş iken sonra gel de anlat hele ki; sen bile reddi miras yapmışken bu dostluğu.

Huşu içinde kaldığım sayılı dakikalar bu hepten yazmanın getirdiği bir sunumu Tanrı'nın; aslında bahşedileni sadece yeni yeni fark ettim bu yüzden, kim ise dolaylarımda yakasına yapıştığım işte tam da bu noktada tecelli ediyor talihsizliğim.

Demlendiğimiz günler üstelik soğuk çaylarımızı yürek ısımla ısıttığımız ve kahkahalara boğulup zamanı unuttuğumuz hatta ikimizi de anne bilen ufaklık belli ki kendimi kandırdığım yetmezmiş gibi kandırıldığımı yeni yeni anlıyorum.

Polyanna'nın çatı katından merhaba!

Kulakları çınlasın kim ise bana bu sıfatı yakıştıran ne de olsa zamana tek pembe gözlük yeter, değil mi?

Okuduğunu biliyorum aslında küplere bindiğini de tahmin etmek zor değil lakin sana söylenmedik ne varsa bir şekilde içimde kaynayan kazanda pişiyor sonra da albenisi olan cümle arayışımla sükûtu hayale uğrayacağımı bilsem de tarihten alıyorum hincımı.

Başarının ne olduğu tartışılır lakin zannımca zira bilindik, genel kabul görmüş ne ise-şekil A'da görüldüğü üzere-pek de itibar etmedim hele ki iç dünyanın zenginliğini diğer insanlarla da pay etme ihtiyacımı hissettiğimden beri aralıksız yazıyorum ve inan ki; geri kalan hayatlar asla ilgi alanımda değil sanırım ben-merkezli olduğum kadar aylak bir yazarım-gerçi bu sığfata nail olup olmadığımı dahi kestiremezken.

Sevgide bonkör olduğumu hep vurgulardın ve bunu ne sebeple yaptığımı asla bilmedim sanırım insan sevdiği kadar seilmek de istiyor lakin günümüzün tabiri ile tüketilen sevgiler değil benim muhatabım sadece kollarken özümü bir yandan da yansıtmak Allah ne bahşettiyse belki de uzağında durduğum kim ise, soğuk addedildiğim ya da yakın bir varsayımla dostane ama tek gerçek iyi bir sırdaş olduğum ve bende saklı ne ise, benim de pay ettiklerimin karşı tarafta kayıtlı ve saklı kalması zaten hep bu noktada çakıştırdık ve hep derdin bana:

“Kendini üzme ve kimseye de seni üzmesine izin verme.”

Bilemedim oysa en çok üzenin sen olacağını sanırım biz de aldık nasibimizi bireysel kaygılardan ve adına çekememezlik denen ne ise-bak, kendimi de dâhil ediyorum gerçi sahip oldukların adına hep gururlanırdım seninle zira sen iken tek kız kardeşim bir de erkek kardeş edinmiştim üstelik gurur duyduğum iki insan.

Sen beni kaybettin ve içimdeki sayısız matruşka ile nasıplendiğim güzellikleri ve değerleri sana sunma lüksümü de çaldırdım sayende hele ki sen gibi bir dost arayışında hangi duvar ise tosladığım belki de hiçliğimin bilinciyle hala varlık olma ihtiyacımı duyumsamak adına, dünyayı kucaklama isteğim gel gör ki; kendime ait o ufacak dünyam bile işgal edildi ve siperimde, elimde dipçığı kalemin biteviye mücadele ediyorum hayatla sanıyorum ki; yazdığım her yeni yazı ya da şiir tüm derdimi yok edecek ve ben boylu boyunca uzanacağım adına huzur denen o yatağa aslında kabir azabından beter çoğu zaman bu yüzden ölümden korkmak da çok gereksiz hele ki gerçek cehennemi bana yaşatanlara da minnet borçluyum belki de bunu yüzüme çarpanlara da ayrıca teşekkür etmeliyim...

Beni bana yakın kılan sevgili büyüğüm hatta bir yazımı ona ithaf etmiştim belli ki onunla aynı kaderi paylaşıyoruz ama dile getiren taraf her zamanki gibi yine benim. Ne mi dedi? Biz bizyiz şurada ne de olsa yine de boş ver hem demezler mi yerin kulağı var işin aslı yerin de göğün de duvarların da kulağı var aslında bu konuyu senle bir kaz kez konuşmuştuk ta ki... ne gerek var, değil mi bunca kırgınlığı tek başına taşıyıp, aşınan yüreğin de aştıkça boyunun ölçüsünü...

Öykünmekle ilintili belki de hele ki; tek kıstasım içimi bozmadan yaşamak iken bir de boyumu aşan ne ise hala tırmaladığım onca kapı ve kapı duvar, tabir edilen ve sadece Yaradan'ın hakkından geleceği kim ise kırgınlığımı ve mazlum varlığımı savunmakla iştilal...belki demek istiyorum bir yandan ya da belli ki boşuna uğraşıyorsun, deyip kendime haykırmak ama bazen kıyamıyorum da kendime sanırım tek

doğrum günde iki kez doğru zamanı gösteren biyolojik saatim yoksa hep ama hep aynı zaman diliminde takılıyım da bir şekilde büyümeyi beceremedim?

Sanrı değil benimki bilakis altıncı his ve bu gidişle dünyanın yedi harikasına sahip olacağım aslında sahip oldum bile ve bu gücü bana sunan Yaradan'a ne kadar şükretsem azdır... sanırım çok bilindik bir cümle sarf ettim ve belli ki imgelerin gücüne sığınmaktan da kaçındım ya sığındığım az sayıda insan? Ve gerçekten de dualarımdan eksik etmediğim: evet; senin yokluğunda dünyaya merhaba dedim ve aslında senin de görmeni isterdim bana bu saatten sonra gönül gözü denen açılımını kazandıran ne ise oysaki bildiğini iddia ederdin ve ben de onaylardım tüm saflığımla.

Aslında dünya hala yaşanılır bir yer/miş her ne kadar kapıdan kovulup ben bacadan girerken üstelik sırtımda torbam ve evrenin sunumuna sahip çıkanlara da iştirak ederken ya sen? Ya sen mutlu musun diye sormayacağım zira sahipsizliğim ile senin sahip oldukların arasında kocaman bir eşitsizlik varken bile benim hiçliğime öykünen sen ki, sensizliğin kazanımı belki de kayıp saydığım ve asılsız kinayelerin de bir uzantısı bu yüzden sahip çıktıklarımı sonuna kadar koruma sözüm var ama önce kendime ve güven duygumu tazeleyenlere de her ne kadar ıssızlığımın bacası aralıksız tüterken ama senin kadar soğuk olmadığı için içimin evreleri ve zaman zaman yalıtıldığıma dair bir hissiyat peyda olsa da.

Sensizliğin şifa olduğunu biliyorum artık ve senli cümlelerime de bir nokta koyuyorum zira biz olmayı beceremeyen birinden hala ne umabilirim ki?

Tek gerçek; ben'i bana yaşatan o huşu belli ki gönülden dilemişim mutlu olmayı ve bu duyguya sahip çıkmak olacak ömürlük mücadelem ve korumak yine ben'deki gizemi ve sunumunu evrenin.